

САЙМОН

Самотою крокую до автобусної зупинки. Щоразу, як від'їжджаю, починається метушня з моїми документами. Всеньке літо нам не дозволяється навіть пройтися до «Теско» без компаньйона або ж дозволу Королеви — а потім, восени, я попросту виписуюся з дитячого будинку і йду собі.

— Він вирушає до спеціалізованої школи, — пояснює одна з офісних панянок іншій, коли я виходжу. Вони сидять у чарунках із оргскла, а я просовую документи до пані через слот у стінці.

— Це школа для затятих порушників, — шепоче вона. Друга панянка навіть голови не підводить.

І так кожного вересня, навіть якщо це щоразу новий дитячий будинок.

Чародій вперше влаштував мене в школу, коли мені було одинадцять. Проте наступного року він сказав мені, що я міг би дістатися до Вотфорда сам.

«Ти умертвив дракона, Саймоне. Тож пішу прогулянку і кілька автобусних пересадок напевне подужаєш».

Я не мав наміру вбивати того дракона. Не думаю, що він скривдив би мене. (Він мені досі сниться час від часу. Як полум'я поглинуло його зсередини, немов папір, що зітлів на цигарці.)

Дістаюсь автобусної зупинки, на якій з'їдаю м'ятний батончик «Аеро», очікуючи на перший автобус. За ним пересідаю на ще один. А потім потяг.

Щойно влаштовуюся в потязі, намагаюся поспати, поклавши сумку на колінах і витягнувши ноги до сидіння напроти, однак чоловік на кілька рядів далі не зводить з мене очей. Я відчуваю, як його погляд повзе моєю шиєю.

То ж може виявитися звичайнісінький збоченець. Або поліціант.

Чи мисливець за зубовинами, який знає одну із цін за мою голову... («Правильно — мисливець за головою», — сказав я Пенелопі, коли ми зіткнулися з таким уперше. «Ні, мисливець за зубовинами, — виправила вона. — Це від «зубовини», бо саме зуби вони збережуть собі, якщо зловлять тебе».)

Переходжу в інший вагон, але вже навіть не намагаюся заснути. Що ближче до Вотфорда, то більше я втрачаю терпець. Щороку я подумую зістрибнути з потяга та зачарувати себе, аби швидше потрапити до школи, навіть якщо після цього впаду в кому.

Я міг би накласти заклинання *поспішай* на потяг, але воно непевне навіть у найкращі часи, а кілька перших заклинь на початку шкільного року даються мені зазвичай досить важко. Я маю практикуватися протягом літа, відпрацьовувати дрібні передбачувані заклинання

подалі від людського ока. Як-от вмикати нічники. Або ж змінювати яблука на помаранчі.

— Зачаруй свої гудзики і шнурівки, щоб ті застібнулися та зав'язалися, — запропонувала міс Поссібелф. — Чи щось таке.

— Я маю однісінький гудзик, — відповів я і вкрився рум'янцем, коли вона кинула погляд на мої джинси.

— То застосуй магію в хатніх справах, — відповіла та. — Посуд помий. Чи відполіруй срібло.

Я навіть не намагався звернути увагу міс Поссібелф на те, що літні обіди я їм з одноразового посуду і за допомогою пластикового столового приладдя (виделок, ложок і навіть ножів).

Цього літа я також не потрудився попрактикуватися в магії.

Нудьга та й годі. Ще й безглуздо. І не допомагає зовсім. Практика не зробить мене ліпшим магом, вона просто розбурхає мене...

Ніхто не знає, чому моя магія саме така. Чому вона вибухає, наче бомба, а не тече крізь мене тим бісовим потоком. Чому бодай не працює, як у всіх інших.

— Хтозна, — відповіла Пенелопа, коли я запитав її, якою вона відчуває магію. — Напевно, вона скидається на колодязь. Такий глибокий, що я не бачу й не уявляю його дна. Але замість того, щоб черпати магію відрами, я лишень думаю про те, як викликаю її на поверхню. І ось вона вже там для мене — хай скільки мені знадобиться, допоки я залишаюся зосередженою.

Пенелопа завжди зосереджена. До того ж могутня.

Аґата не така. Принаймні не настільки сильна, як Пенелопа. Але Аґаті не до вподоби теревенити про її магію.

Та колись на Різдво я не відпускав Агату спати, аж поки вона не втомилася та не осовіла настільки, щоб розповісти мені, що накласти заклинання — це як напружити м'яз і не розслабляти.

— Як *croisé devant*¹, — мовила вона. — Знаєш?

Я похитав головою.

Агата лежала на килимку з вовчої шкури перед каміном, скрутившись, як гарненьке кошеня.

— Це з балету, — додала вона. — Ніби я утримую цю позицію так довго, як тільки можу.

Баз розповідав мені, що для нього це — як черкнути сірником. Чи натиснути на спусковий гачок.

Він не збирався ділитися цим зі мною. Нам довелося стати на герць із химерою в лісі на п'ятому році навчання. Вона загнала нас у кут, а Баз не був достатньо могутнім, щоб стати проти неї самотужки. (*Чародіям* узагалі не до снаги здолати химеру без помочі.)

— Зроби це, Сноу! — волав до мене Баз. — Дій. Трясця, випусти її. Негайно.

— Я не можу, — намагався донести до нього я. — Вона так не працює.

— Матері твоєї ковінька, ще й як працює.

— Я не можу просто ввімкнути її, — відповів я.

— Спробуй.

— Не можу, хай йому грець. — Я повсякчас вдавався до меча — уже в п'ятнадцять я вельми майстерно вправлявся з клинком, але химера не мала тіла. (З таким мені несказанно таланило мало не завжди. Щойно

¹ *Croisé devant* (від *croisé* — схрещений і *devant* — попереду) — позиція в балеті, коли корпус повернутий під кутом до глядача, а ноги схрещені. Тут і далі — прим. пер., якщо не зазначено інше.

починаєш носити меч, усі твої вороги обертаються на туман або серпанок.)

— Заплющ очі й черкни сірником, — наставляв мене Баз. Ми обидва намагалися сховатися за брилою. Баз без упину накладав заклинання, мало не виспівуючи їх.

— Що?

— Так казала моя мати, — відповів він. — Черкни сірником у серці, а тоді подуй на трут.

У випадку База це завжди був вогонь. Навіть не віриться, що він досі не спопелив мене дотла. Або не влаштував мені спалення на ганебному стовпі. Йому припало до серця погрожувати мені похованням у стилі вікінгів, ще коли ми були на третьому році навчання.

— Знаєш, що це таке, Сноу? Палаюче похоронне вогнище, яке пускають за течією в море. Ми могли б влаштувати тобі твоє в Блекпулі, щоб усі твої друзки-невігласи з Нормалів змогли прийти.

— Відв'янь, — відкараскувався я від нього, а потім намагався ігнорувати його.

У мене ніколи не було друзів, невігласів чи ні.

Усі в Нормальному світі тримаються від мене подалі, якщо можуть.

Пенелопа каже, що вони відчувають мою силу й підсвідомо уникають мене. Наче собаки, які не встановлюють зорового контакту з господарями.

(Ні, я не є чийось господарем. Я інше маю на увазі.)

Попри все, з магами навпаки. Вони люблять запах магії, тож мені доводиться попідніти, щоб змусити їх ненавидіти мене.

Окрім База. Він несприйнятливий. Може, набув імунітету до моєї магії, оскільки йому довелося жити

зі мною в одній кімнаті кожного семестру протягом семи років.

Тієї ночі, коли ми з Базом стали на герць проти химери, він усе волав до мене, допоки я не злетів з катушок.

Ми обидва прокинулися кілька годин по тому в почорнілому кратері. Брила, за якою ми ховалися, перетворилася на порох, а химера здиміла. Або ж просто накивала п'ятами.

Баз запевняв мене, що я попалив йому брови, але вигляд, як на мене, він мав звичний — і волосинки з голови не впало.

Як завше.

2

САЙМОН

Я не дозволяю собі думати про Вотфорд улітку.

Після першого року навчання там, коли мені було одинадцять, мене всеньке літо не покидали думки про нього. Думки про всіх, кого я зустрів у школі, — Пенелопу, Агату, Чародія. Про вежі й терени. Про чаї. Пудинги. *Магію*. А ще той факт, що я і сам був *чарівником*.

Від роздумів про чароносну школу Вотфорд — навіть удень вона мені ввижалася — мені стало погано, аж поки вона не перетворилася для мене на сон. Наче на чергову фантазію, аби згаяти час.

Це так, як колись я мріяв стати футболістом або ж що мої батьки — мої справжні батьки — повернуться по мене...

Мій тато був би футболістом. А мама була б якоюсь розкішною моделлю. І вони б пояснили мені, що були змушені віддати мене до дитячого будинку, оскільки вони занадто молоді для виховання дитини і на кону стояла їхня кар'єра.